

De zoekende rechtenstudent anno 2012

• Irith Kist •

De aanstormende generatie op de arbeidsmarkt heeft het in materieel opzicht niets ontbeerd: het bed thuis was warm, de keuzemogelijkheden voor studies waren onbegrensd, en Facebook en Twitter waren dichtbij, dus er was altijd een vriend om de (virtuele) hoek. En toch zie ik elke dag weer studenten die zoekend, ja haast wanhopig zijn, en vooral onzeker over de vele kwaliteiten die zij in zich verenigen.

Zoektocht

Waar zoekt onze rechtenstudent anno 2012 dan naar? Naar waarde- ring, zingeving en een goede balans tussen werk en privé. En hier wringt nu precies de schoen. Tijdens een tour d'horizon langs het juridische werkveld in het najaar van 2011 spraken partners op van kantoren op de Zuidas van 'een carrière bij ons voor het leven', en roemden zij de

mogelijkheden tot opklimmen in de organisatie tot ongekende hoogten. En tegelijkertijd schamperden zij over het feit dat een jonge advocaat-stagair had gevraagd om ouderschapsverlof, en 'near fulltime werken'.

De afgelopen twee jaar heb ik nog geen student op mijn spreekuur gehad die vol enthousiasme uitkeek naar een 60-urige werkweek en gemeenschappelijke zeilweekends met het kantoor. Ook zie ik vrouwelijke studentes in mijn ogen oneigenlijke keuzes voor een bepaalde master maken, omdat

kunnen komen omdat de arbeidsmarkt en de zoekende student niet écht contact met elkaar hebben, en niet elkaars taal spreken.

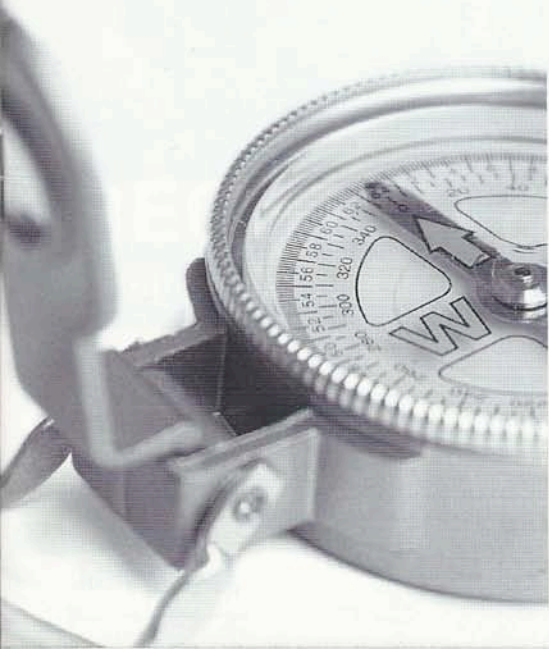
Balans

Onze rechtenstudent anno 2012 zoekt naar een balans tussen de vele ballen die hij in de lucht denkt te moeten houden en de druk die hij vanuit zijn omgeving voelt. Met schitterende curricula vitae verschijnen zij ten tonele bij mij, en toch schieten zij vaak vol als ik hun vele talenten prijs en vervolgens vraag: "en

“Onze rechtenstudent anno 2012 zoekt naar een balans tussen de vele ballen die hij in de lucht denkt te moeten houden.”

“ik met kinderen toch niet écht carrière kan maken bij de commerciële rechtspraktijk”. Ik zie dan ook met lede ogen aan dat ik hier talrijke zeer talentvolle studenten spreek met een bloeiende toekomst in het verschiet, maar desondanks niet tot hun recht

waar ligt nu jouw passie, wat wil jij nu zélf?” Natuurlijk willen zij graag hun talenten ontplooiën en hun opgedane academische bagage toepassen in de praktijk. En natuurlijk willen zij hard werken en een persoonlijke bergtocht maken op de carrière ladder. De ►

gezonde balans ligt echter voor onze huidige studentgeneratie in een mix van persoonlijke ontplooiing en zingeving binnen een uitdagende omgeving. Feedback en persoonlijke ontwikkeling: ja graag! Competitie en najagen van vermeende maar onduidelijk geformuleerde ambities: nee, alsjeblieft niet! Een stip aan de horizon geeft richting, maar de weg is het doel.

Écht contact

Anno 2012 zijn de grenzen volledig weggevallen en hopt iedereen even eenvoudig naar Amsterdam als naar New York voor een weekendje weg. Via het net kopen we de beste pro-

En als dan een collega durft op te staan en zegt: "ik ben op zoek naar mijzelf", worden de personal development-trajecten en assessments uit de kast getrokken waarin competenties verder worden benoemd die zo belangrijk zijn voor de organisatie.

Pleidooi voor lef

Lijstjes en procedures brengen organisaties en individuen niet tot de top. Door het aanboren van energie, het prikkelen van intrinsieke motivatie, en het schetsen van mogelijkheden komen we er met elkaar wél. Ik pleit dan ook voor een daadwerkelijk luisteren naar elkaar en openstaan voor de prachtige en zeer diverse ambities

ons dat we eerlijk zijn: naar elkaar en naar onszelf. Zoals Abraham Maslow krachtig heeft gesteld: "de enige rivaal van de mens is zijn eigen mogelijkheden. Iemands enige tekortkoming is het falen om zijn eigen mogelijkheden te benutten."

Want iedereen heeft toptalent: de kunst is dit te benutten. ■

Mw. mr. drs. Irith Kist, bc.

· *Toptalent- en carrièreadvies*

· *Career Services Development Program*

· *Universiteit van Amsterdam, Faculteit der Rechtsgeleerdheid.*

“*Lijstjes en procedures brengen organisaties en individuen niet tot de top.*”

ducten uit een andere wereld, en we spelen een spelletje schaak met 'vrienden' uit China. Op Facebook hebben we 750 vrienden, en we volgen elkaar met de dagelijkse tweets. We verwachten ten minste binnen tien minuten een reactie op een digitaal bericht, en TNT Post blijft maar krimpen met de papieren postbezorging. Dorpsstructuren zijn weggevallen, en de lokale kerken tellen nog enkele leden. En toch stromen de healing- en zingevingsbijeenkomsten vol, en reizen onze studenten af naar bedevaartsoorden en verlaten zij de hectiek van de dag tijdens een week in retraite. Het échte contact missen zij en de eenzaamheid viert hoogtij terwijl zij balanceren tussen werk en privé. De afspraakcultuur in jonge gezinnen overschaduwet het diepere gesprek, en de lunchgesprekken op het werk zijn verworden tot opbieden over de nieuwste snufjes en gadgets.

van de verschillende generaties. Juist door de handen ineen te slaan brengen we onze organisaties, en juist ook onszelf, tot nog onbekendere hoogten. Hiervoor is lef nodig van ons allemaal: lef om met elkaar het gesprek aan te gaan tot op het diepste niveau, lef om te lachen en te huilen, lef om de ratio het hoofd te bieden met hart en ziel.

Ja, dit vergt een ommekeer in onze inborst: een ommekeer om het toptalent in iedereen te zien én aan te boren, een ommekeer in het adagium 'doe maar normaal want...'; en een ommekeer in waardering en respect: niet op resultaten alleen, maar juist en vooral op het zijn van eenieder. Het vergt van ons dat we niet meer van elkaar weglopen als we een gesprek moeilijk vinden, niet meer elkaar aanvallen als we ons klein voelen, en niet meer de verantwoordelijkheid buiten onszelf plaatsen. Het vraagt van